

BODEMLOOS

Leesexemplaar

DAMEN &
VANDERMEEREN

Bodemloos

Thriller

Van Halewyck

hildevandermeeren.com

 Hilde Vandermeeren

 @HildeVdmeeren

Leesexemplaar

PROLOOG

Het water klotste tegen de palen van de oude vissershaven Carrasqueira, waar een man haastig over de steiger liep. Boven hem kleurde de hemel zwart. De wind schuurde langs zijn wangen en hij hield zijn hoofd gebogen, bijna respectvol als iemand die door de jaren heen in de woeste natuur zijn meerdere had moeten erkennen. Voor vanavond was er onweer voorspeld en hij wilde zeker zijn dat zijn kleinzoon de vissersboot goed had vastgemaakt. Hoewel de jongen beweerde dat hij het precies had gedaan zoals zijn grootvader het hem had geleerd, had de twijfel de visser het huis uit gejaagd. De jeugd had nu eenmaal niet het geduld en de toewijding van hun grootvaders. De jongeren verloren hun hart aan steden als Lissabon en trokken weg uit Carrasqueira, dat in hun ogen zo goed als doodgebloed was. 'Net een kerkhof voor vissersboten,' had zijn kleinzoon het dorp ooit omschreven. Het had hem dieper getroffen dan hij had willen toegeven.

Als hij eerlijk was, kon hij zijn kleinzoon geen ongelijk geven. Het hele dorp was amper een paar straten groot. In het centrum was er nog enige bedrijvigheid dankzij de restaurants die bekendstonden om hun verse visgerechten. Maar hier, aan de monding van de Sado-rivier, was er een moerassig niemandsland met alleen een paar barakken waarin de vissers hun materiaal bewaarden. Hun boten lagen vast aan palen bij de oever of aan weerszijden van de steiger waarop hij nu stond. Hij keek naar beneden. De planken waren schots en scheef bevestigd en de meeste toeristen die naar het paaldorp kwa-

men kijken, voelden zich niet geroepen om erover te lopen. Het hielp ook niet dat aan de rechterkant een andere steiger compleet was weggeslagen. Alleen de palen staken nog boven het water uit, als markeringen van de plek waar ooit mensen hadden gelopen. Wellicht vroegen de toeristen zich ook af waarom niemand de kapotte boten liet weghalen. Sommige waren aan de oever gestrand en andere lagen als wrakken in het water te dobberen. Na elke storm werden ze uitgebeend tot er niets meer van zou overblijven dan een karkas.

Dit was de plek waar hij geboren was, dacht de oude visser. En dit was de plek waar hij zou sterven. Hij vervolgde zijn weg en toen hij zijn boot bereikte, vielen de eerste druppels. De gure wind bezorgde hem rillingen en zijn pijnlijke heup vertelde hem dat hij beter binnen had kunnen blijven. Ergens hoopte hij dat hij een reden zou hebben om het noodweer te trotseren maar toen hij het werk van zijn kleinzoon zag, was het de fierheid die overwon. Er was misschien nog hoop voor Carrasqueira.

De gedachte aan de warme woonkamer en de kom soep waarmee hij zou worden verwelkomd, dreef zijn tempo op terwijl hij de steiger afliep.

De wind was in kracht toegenomen en de vissersboten werden nu door de golven geteisterd. Hij hield zijn hand als een dak boven zijn ogen tegen de striemende regen. Ineens bleef hij staan om in het woelige water te kijken. Het was net of er iets bewoog onder een van de boten; een arm, die meteen daarna weer door de golven werd overspoeld.

Hij schudde zijn hoofd en liep snel verder. Hij had zijn vrouw beloofd dat hij over een kwartier thuis zou zijn, hun kleinzoon had iets belangrijks te vertellen. Zijn zicht was niet meer zo scherp, bovendien maakten de schemering en de regen alles nog waziger.

Zijn ogen hadden hem vast bedrogen.

I

De herfstzon deed het koperkleurige naambord aan het kantoor van Fontes & Associados wat oplichten. Misschien is het een voorteken, dacht Kirsten terwijl ze bij de glazen toegangsdeur bleef staan. Ooit zou ze hier vennote worden. Dat Isabel en Diogo – haar collega's van de afdeling strafrecht die hier al veel langer werkten dan zij – die ambitie niet deelden, zorgde ervoor dat ze vooraan de rij kwam te staan. Zoals elke ochtend was het vrij druk in de straat waar het advocatenkantoor gevestigd was, een verbindingsweg vlak bij de cruise-terminal aan de Taag. Daardoor had ze niet gehoord dat er iemand achter haar was komen staan.

'Ben je aan het opmeten of er nog voldoende plaats is op het bord?'

Ze draaide zich om en keek recht in het lachende gezicht van Antonio Fontes. Zoals gewoonlijk zag hij er onberispelijk uit in zijn maatpak en gestreepte overhemd. Hij was eind vijftig en met zijn witgrijze haar en dito baard zag hij eruit als een beminnelijke versie van Zeus. Dat was slechts schijn, wist Kirsten. In de rechtszaal veranderde Fontes in een dondergod. Ze had al vaak gezien hoe hij zijn cliënt stond te verdedigen met heftige gebaren, woorden als zweepslagen en veelbetekenende stiltes op het juiste moment. Alles was perfect gedoseerd en getimed als bij een dirigent die zijn orkest leidde. Nooit te vroeg en nooit te laat. Een goed doordachte compositie waar ze veel uit kon leren.

Zover was ze zelf nog niet. Ze was amper negenentwintig en het zou nog jaren duren voor ze Fontes' niveau haalde, maar ze was in elk geval op de goede weg. De grote mediazaak

met de Vlaamse projectontwikkelaar Marnick Tanghe van vorig jaar, had alvast het pad geplaveid naar het succes. Sindsdien was ze vaak te gast geweest in praatprogramma's en had ze in diverse magazines en kranten gestaan. Op straat werd ze er nog altijd over aangesproken. Af en toe ook door mensen die weigerden te geloven dat Tanghe onschuldig is. Steeds meer cliënten vroegen op kantoor expliciet naar haar om hun verdediging te voeren, Fontes wees haar meer dossiers toe en daarnaast was haar eigen cliënteel enorm toegenomen. Maar de zaak had ook zijn tol geëist. Ze had Tomás en zijn ouders niet meer teruggezien sinds ze uit elkaar waren gegaan. Met zijn jongere zus Leonor had ze wel nog contact.

Fontes duwde de code in op het display en liet haar voorgaan naar de hal van het kantoorgebouw. Mevrouw Ribeira, de officemanager die zich in een aparte glazen ruimte bevond, knikte haar toe terwijl ze een telefoongesprek voerde en vervolgens de advocaat-stagiair strafrecht voor het loket nogal afstandelijk te woord stond. Nu ze sinds kort een bril droeg, zag ze er nog strenger uit, vond Kirsten. Voor een nieuweling was het vast wat wennen, maar een officemanager met als bijnaam de Sfinx had wat tijd nodig om te ontdooien. Bij Kirsten had het ook even geduurd, maar nu besepte ze dat er onder dat stenen pantser wel degelijk een hart klopte.

Vanuit de wachtzaal hoorde ze de stemmen van de cliënten. Ineens kwam er een man uit de ruimte die recht op Fontes afliep. Hij droeg een donker maatpak, zijn das zat scheef en hij zag er nogal verhit uit.

'Meester Fontes, ik wil daar geen seconde langer blijven zitten. Die man naast mij ruikt naar drank, hij zit zichzelf voortdurend te krabben en ziet eruit alsof hij niet weet wat een douche is.' Hij keek Fontes scherp aan. 'Dat is toch ongehoord dat ik daar als bedrijfsleider tussen de criminelen moet zitten. Ik houd mijn hand voortdurend op mijn portemonnee, je weet maar nooit.'

Kirsten wierp een blik in de wacht ruimte. De man over wie het ging, was een van haar cliënten, een werkloze veertiger die betrokken was in een autodiefstalzaak. Terwijl Fontes zijn cliënt in de hal even apart nam, bedacht Kirsten dat dit geen eenmalig incident was. Het werd steeds moeilijker om het strafrechtelijk en het zakelijk cliënteel te combineren. Sommige van haar cliënten zaten inderdaad dronken of stoned in de wachtzaal naast een CEO van een groot bedrijf.

‘U kunt voorlopig daar wachten,’ zei Fontes rustig tegen de bedrijfsleider en hij wees hem een stoel aan vlak bij het loket van de Sfinx. Die knikte de man heel vriendelijk toe, alsof ze zich levendig kon voorstellen wat hij meemaakte. Mevrouw Ribeira had zich ook vaak geërgerd aan sommige van haar cliënten, wist Kirsten. Fontes kwam voor Kirsten staan. Hij sprak gedempt zodat de bedrijfsleider hem niet kon horen.

‘Dit begint echt problematisch te worden,’ zei hij. ‘Je zult je cliënteel alleen nog maar ’s avonds kunnen laten komen. Ik wil die mensen niet langer in mijn wachtzaal. Onlangs heeft een van hen hoogstwaarschijnlijk een iPad van een van mijn cliënten gestolen. Er zijn geen bewijzen, maar het bezorgt me wel een hoop problemen.’

‘Ik snap dat het niet eenvoudig is, maar we kunnen toch...’

Hij liet haar niet eens uitspreken. ‘Je weet dat ik je werk lust apprecieer, Kirsten, maar zo kan het echt niet meer verder.’

Hij draaide zich om, liep naar de bedrijfsleider en vroeg hem om hem te volgen naar zijn kantoor. Het feit dat Fontes en zij hierover van mening verschilden, kon nog voor meer conflicten zorgen, dacht Kirsten.

Haar cliënt in de wachtzaal was een halfuur te vroeg, ze zou hem straks wel naar boven laten komen. Denkend aan alle dringende taken die ze vandaag nog moest uitvoeren,

haastte ze zich de trap op naar de eerste verdieping en ging de ruimte binnen die ze deelde met Isabel. Haar collega was er niet wegens een zitting op de rechtbank en Kirsten liep door naar haar bureau. Voor ze ging zitten, keek ze nog even uit het raam naar de smalle, kronkelende straten van Alfama. In gedachten hoorde ze de melancholische klanken van de fadomuziek. De zon had zich intussen achter de wolken verscholen en het was alsof er niet alleen over de huizen maar ook binnen een schaduw was neergedaald, iets wat de dag donkerder zou kleuren.

Ze probeerde het nare gevoel van zich af te schudden en zette haar laptop aan. Alleen al aan haar mails te zien, beloofde het een lange werkdag te worden. Ze kon zich niet voorstellen dat ze na tien uur 's avonds nog aan consultaties zou moeten beginnen, zoals Fontes haar had gevraagd. Ze wierp een snelle blik op haar horloge. Ze wilde nog haar pleitnota afwerken voor een zitting van morgen, afspraken maken om een paar cliënten te bezoeken in de gevangenis en een nieuw dossier over partnergeweld doornemen voor ze haar eerste consultatie had.

Haar telefoon ging over. Hoe kon ze in godsnaam doorwerken als ze haar niet met rust lieten? Even schoot het door haar heen dat er misschien iets met haar moeder was gebeurd, maar het was een privénummer.

‘Met Kirsten Hartogs.’

Stilte.

‘Met wie spreek ik?’

Gekraak. Iemand die zwaar ademhaalde. Een van haar cliënten had ademhalingsproblemen nadat hij het slachtoffer was geworden van een brutale homejacking waarbij de indringer hem had proberen te wurgen. Misschien was het deze cliënt wel. Ze herhaalde haar vraag en gaf de beller nog even de tijd om te zeggen wie hij was.

Geen reactie. Zo lang had de bewuste cliënt er nog nooit over gedaan. Als iemand overwoog om haar kostbare tijd te stelen, kon ze er maar beter meteen een einde aan maken. Zonder nog een woord te zeggen hing ze op. Als ze iets van ergernis, angst of woede zou laten blijken, stimuleerde ze hijgerige types met perverse bedoelingen alleen maar om terug te bellen.

Een paar minuten later ging haar telefoon opnieuw over. Deze keer verscheen er wel een naam op het display: Gisèle, de buurvrouw van haar moeder in Ramskapelle. Het was geen goed teken dat haar moeder zelf niet belde.

‘Ik wilde je eigenlijk niet storen,’ begon Gisèle. Ze wachtte even. ‘Maar het gaat snel achteruit met je moeder en ze wil niet naar het ziekenhuis.’

Kirsten was niet in staat om iets te zeggen. Haar keel leek dichtgeschroefd en het was of iemand van kwade wil in haar oor fluisterde: *Binnenkort ben je een wees. Geen ouders meer, geen broers en zussen. En ook geen kind en geen partner. Zelfs geen kat. Helemaal alleen op de wereld. Hoe houd je dat vol?*

‘Kan mama even aan de telefoon komen?’

‘Tuurlijk. Een ogenblik, ze is net wakker.’

De stem van haar moeder klonk zo zwak dat Kirsten haar eerst niet goed kon verstaan. ‘Alles goed met je?’ vroeg ze. ‘Hoe gaat het op je werk?’

‘Ik zou nu bij jou moeten zijn.’ Kirstens stem brak. ‘Zou je echt niet beter naar het ziekenhuis gaan?’

‘Ik wil het liefst thuisblijven. Je hoeft je heus niet schuldig te voelen. We hebben het daar al zo vaak over gehad. En we zien elkaar binnenkort toch weer terug?’

‘Dan zal ik minstens een week kunnen blijven.’

‘Ik kijk er enorm naar uit. Gaat het eigenlijk wel goed met je? Je klinkt zo vermoeid.’

Kirsten glimlachte. Typisch haar moeder om haar eigen

zorgen weg te cijferen uit bezorgdheid voor een ander. Kirsten wilde haar niet lastigvallen over de veel te korte nachten en de weekends die volledig door haar werk werden opgeslorpt, zodat ze roofofbouw pleegde op haar lichaam.

‘Belooft me dat je goed voor jezelf zorgt,’ zei haar moeder.

Kirsten probeerde zich sterk te houden, maar haar woorden waren niet meer dan een gefluister. ‘Ik belooft het.’

De avond was gevallen toen Kirsten over het drukbevolkte plein liep met in het midden het standbeeld van Pedro IV, dat in de volksmond het Rossioplein werd genoemd. Ze wist niet precies wat haar deze kant uit had gedreven. Het was al na acht uur en alle winkels waren gesloten. Ze zou straks de tram nemen naar Graça, waar ze na het vertrek van Tomás in hetzelfde appartement was blijven wonen.

Er liepen mensen in haar buurt rond die zich vermoedelijk van hun werk naar huis haastten, waar hun gezin hen opwachtte. Misschien hadden andere voorbijgangers met vrienden afgesproken in een van de restaurantjes rond het plein. Ineens botste een man tegen haar op. Voor ze zich kon verontschuldigen, was hij alweer verdwenen.

Iets verderop zag ze een meisje lopen dat exact dezelfde sjaal droeg die ze ooit aan Leonor had gegeven. Het meisje had zelfs dezelfde haarkleur als Tomás’ zus. Ze keek even opzij. Het wás Leonor. Kirsten riep haar naam.

Leonor draaide zich om, liep op Kirsten af en omhelsde haar. ‘Wat fijn om je te zien,’ lachte ze. ‘Jammer dat ik nu geen tijd heb om bij te praten. Ik moet over een paar minuten aan de slag.’

Kirsten herinnerde zich dat Leonor een bijbaantje had in een restaurant aan het Rossioplein, nu ze aan haar eerste jaar rechten was begonnen.

‘Hoe gaat het met je studie?’ vroeg Kirsten.

Leonor zuchtte. ‘Het overvalt me allemaal. Ik ben bang dat het me niet zal lukken.’

‘Niet opgeven, Leonor. Je mag me altijd bellen, dat weet je toch? We moeten dringend nog eens afspreken.’

‘Doen we.’ Leonor stak haar hand op en verdween.

Ineens besepte Kirsten waarom ze niet meteen naar huis was gegaan. Hier, in het centrum van Lissabon, was ze er tenminste zeker van dat ze mensen om zich heen zou hebben. Het was slechts uitstel van wat ze straks zou zien. De lege flat zou haar confronteren met de pijnlijke gedachte dat ze er weldra helemaal alleen voor zou staan. En ook met de vraag of ze er wel goed aan had gedaan om haar rechtenstudie in Portugal aan te vatten, het land waar haar vader tweeëntwintig jaar geleden verongelukt was kort na zijn transfer als Belgische topvoetballer naar Benfica. Ze had gekozen voor de doden en niet voor de levenden, had haar moeder haar in het begin vaak verweten. Intussen was er elf jaar verstreken.

Hoe hard ze ook haar best deed, ze zou de verloren tijd nooit meer kunnen inhalen. Haar moeder had pancreaskanker in een vergevorderd stadium.

Kirsten huiverde. Ineens was het daar weer: het gevoel van naderend onheil. Ze rechte haar kraag tegen de kille wind en liep het plein af.

* * *

Vincent Bertelet stond vlak bij het standbeeld van Pedro IV en zag hoe Kirsten in de verte verdween. Ze had hem niet herkend toen hij zozegd toevallig tegen haar was opgebotst. Dat was ook wat hij had verwacht. De chirurg die onder meer de vorm van zijn neus en zijn onderkaak had veranderd, had haar werk uitstekend gedaan. In haar riante honorarium was natuurlijk ook zwijggeld inbegrepen. Niet iedereen zou

zich met een moordenaar inlaten die weliswaar zijn straf had uitgezeten, maar die het nodig vond om niet-cosmetische ingrepen te laten doen aan zijn gezicht. Via de connecties van een medegevangene had hij na zijn vrijlating uitstekende valse identiteitspapieren kunnen regelen.

Het meisje dat Kirsten zojuist had gezien en had omhelsd, deed hem denken aan Sandy. Hij keek naar zijn handen waarmee hij zijn ex-vriendin, de voormalige oppas van Kirsten Hartogs, negentien jaar geleden had gewurgd. Sandy was amper zeventien geweest en hij begin twintig. Het had zo mooi tussen hen kunnen worden indien ze hem niet aan de kant had geschoven. Hij was razend geweest. *Had ze hem maar niet moeten verlaten.* Dat Kirsten Hartogs daarbij de getuige was geweest die hem die avond van de moord had gezien, was hij pas vorig jaar, kort na zijn vrijlating te weten gekomen; tijdens het assisenproces was haar getuigenis immers anoniem geweest. Zijn blik gleed over zijn gespierde lichaam. Al sinds zijn militaire training in de legerbasis van Koksijde beseftte hij dat fysieke kracht van levensbelang kan zijn. Dat was ook wat hij had ondervonden toen hij zijn vader – een oud-korpscommandant die hem in de gevangenis nooit had bezocht – en diens Franse vriendin vorig jaar gemarteld en vermoord had. Hij had hun kluis leeggeroofd en hun huis in Zuid-Frankrijk vervolgens in lichterlaaie gezet. Hoewel hij wist dat de politie naar hem op zoek zou gaan, was hij listig genoeg om onder de radar te blijven. De jaren in de gevangenis hadden hem alleen maar gevaarlijker gemaakt. Hij had er nieuwe talen geleerd en nog andere zaken die hem van pas konden komen.

Zijn blik gleed over het imposante standbeeld in het midden van het plein. De heerser keek vanaf de torenhoge zuil op iedereen neer. Hij wist precies hoe dat voelde. Overzicht. Controle. Macht.

Hij wachtte even en zette daarna de achtervolging in terwijl hij zich verheugde op wat komen zou. In steeds kleinere kringen zou hij om Kirsten Hartogs heen cirkelen, om op het geschikte moment toe te slaan.

De advocate was al dood. Alleen wist ze het nog niet.

Dokter Moreira haastte zich door de donkere straten van Casal Ventoso. De wijk lag ten westen van het centrum van Lissabon, vlak naast de op- en afrit van de 25 de Abril-hangbrug, en was ooit berucht als de grootste drugssupermarkt van Europa. Moreira was nu halverwege de zestig en hij herinnerde zich nog levendig hoe deze plek achttien jaar geleden krioelde van de drugsdealers en de gebruikers. Het was toen niet ongewoon om op straat dagelijks dode junkies aan te treffen, of verslaafden die heroïne in hun aderen spoten waar iedereen bij stond. Dat was nu verleden tijd, sinds de overheid de drugs crisis eerder als een gezondheidsprobleem beschouwde dan als een criminele kwestie, iets wat hij alleen maar kon toejuichen.

Hoorde hij daar voetstappen? Hij stopte en keek achterom. Niemand te zien. En als er al iemand was, kon die zich in het schemerduister verschuilen tussen de huizen en de appartementenblokken. Over een paar minuten zou hij de parkeerplaats bereiken waar zijn auto stond. Hij versnelde zijn pas en glimlachte toen hij zijn vrouw in gedachten hoorde zeggen dat hij zich dus toch niet zo veilig voelde in deze wijk als hij altijd had beweerd. 'Iemand moet die mensen toch helpen,' had hij haar al vaak gezegd. De laatste tijd vroeg ze hem steeds vaker of hij daar stilaan niet te oud voor werd.

Hij dacht aan de patiënte die hij vandaag had bezocht, een tachtigjarige vrouw die hem had verteld dat ze intussen een echtgenoot, twee zussen, een kind en een achterkleinkind had begraven. 'Waarom is de Dood zo wreed?' had de patiënte hem gevraagd. Hij was haar het antwoord schuldig gebleven.

Opnieuw hoorde hij een geluid achter zich. Het was dich-

terbij dan de vorige keer. Hij draaide zich om. Niets te zien. Alsof iemand een spelletje met hem speelde. Hij pakte zijn autosleutels en klemde zijn dokterstas tegen zich aan. Vorige maand was hier een verdwaalde toerist overvallen en beroofd. Hij had het krantenartikel niet aan zijn vrouw laten zien. Hij sloeg de hoek om, hield zijn sleutels voor zich uit om de automatische vergrendeling te openen en voelde zich opgelucht toen zijn autolichten geruststellend knipperden op de verlaten parkeerplaats.

Hij had nog een kwartier rijden voor de boeg en dan zou hij eindelijk thuis zijn. Misschien kon hij hier 's avonds laat toch beter niet meer langskomen, dacht hij.

Op het moment dat hij zijn portier opendeed, voelde hij een vlijmscherpe pijn aan de rechterkant van zijn hoofd. Zijn dokterstas viel uit zijn handen en hij schreeuwde het uit. Op de plaats waar zijn rechteroor had gezeten, voelde hij een gapende wond. Het bloed gutste over zijn hand.

In paniek keek hij om zich heen. Waar was zijn aanvaller? Het leek wel of die uit het niets was opgedoken en daarna door de duisternis was opgeslokt.

‘Neem mijn geld,’ riep hij. ‘En laat me met rust.’

Uit zijn ooghoek zag hij een gestalte op hem afstormen en er zoefde iets langs zijn linkeroor. Vervolgens voelde hij opnieuw een helse, misselijkmakende pijn.

Alle geluiden vielen weg.

Hij zakte in elkaar, zocht steun aan het openstaande portier en probeerde recht te krabbelen.

Tevergeefs.

Hij voelde iets kouds tegen zijn keel. Zijn hulpkreten stierwen weg en zijn laatste gedachte was dat hij zou stikken in zijn eigen bloed.

* * *

Miguel Rodrigues stond in dubio voor zijn koelkast. Indien hij nog een biertje nam, begon hij er stilaan uit te zien als iemand die zijn avondmaal door alcohol had vervangen. Dat was niet wat hij wilde, zeker niet met een broer die overleden was aan de gevolgen van zijn drugsverslaving. Of beter gezegd: *indirect* overleden was aan de gevolgen daarvan, corrigeerde hij zichzelf als een goede onderzoeksjournalist die de waarheid geen geweld wilde aandoen. Pedro was als drugsverslaafde onterecht beschuldigd van roofmoord en had in de gevangenis zelfmoord gepleegd nog voor de eigenlijke dader gevat werd en het gerecht zijn dwaling had ingezien.

Hij deed de koelkast dicht zonder een biertje te pakken en liep naar de broodtrommel. Dat was alvast een stap in de goede richting. Hij smeerde een boterham en ging zitten aan de keukentafel van zijn sobere flat. Sinds zijn echtscheiding had hij de vrijheid om te doen wat hij wilde zonder dat er iemand aan zijn hoofd zeurde, maar tegelijk besepte hij dat die vrijheid ook gevaren inhield.

De drank zorgde ervoor dat hij het allemaal weer even rooskleurig inzag. Ineens leken de veertien dagen zonder zijn achtjarige dochtertje Ana minder lang, de opdrachten van zijn redactiechef minder zinloos, zijn promotiekansen stegen spectaculair en op het toppunt van zo'n roes was hij op een avond zelfverzekerd genoeg geweest om zijn ex-vrouw Joana te bellen en haar te feliciteren met haar prille zwangerschap en haar nieuwe gezin. Hij herinnerde zich hoe ze hem koeltjes had bedankt en vervolgens had gevraagd of hij dronken was. En of hij kon garanderen dat hij nuchter bleef in de week-ends dat Ana bij hem was.

Hij zuchtte. De koelkast met fris bier was angstaanjagend dichtbij. Hij stond op, liet zijn half opgegeten boterham liggen en liep naar de woonkamer. Het was tien uur 's avonds en hoewel hij zijn deadlines voor vandaag had gehaald, viel

er altijd nog wat research te doen voor zijn wekelijkse reportagereeks in *Público*.

Als de thema's maar niet zo dodelijk saai waren. Sinds Fernando, de schoonbroer van zijn chef, zijn intrede had gedaan op de redactie, kreeg die de scoops en de meest interessante nieuwsitems voorgeschoteld. Miguel kreeg de restjes. Het allerergste was dat Miguel Fernando nog kende van vroeger, ze waren opgegroeid in dezelfde buurt. Als tiener had Fernando – die een paar jaar ouder was dan hij – tot een bende behoord die een schrikbewind voerde over de wijk. Ze eisten geld van iedereen die op het openbare plein wilde voetballen. Ook Miguel was er niet aan ontsnapt. Op een dag had de groep achter hem aangejaagd omdat Miguel het vertikte om te betalen. In zijn haast om weg te komen, was hij van een muur gesprongen en had hij zijn been op drie plaatsen gebroken.

Hij speelde toen bij het jeugdteam van Sporting Lissabon. Na de maandenlange revalidatie was hij zijn basisplaats in de ploeg kwijtgeraakt en het jaar daarop had hij zijn voetbalambities voorgoed opgeborgen. Misschien was hij zonder die breuk wel profvoetballer geworden. De gedachte aan wat had kunnen zijn, smaakte erg bitter. En dat gunde hij Fernando niet.

Zijn telefoon ging over en hij nam op. Hij kreeg een politieagent aan de lijn die al jaren een van zijn tipgevers was, een schoolmakker van vroeger. Iemand die Miguel dankbaar was gebleven omdat Miguel nooit aan iemand had verteld dat hij in stomdronken toestand een bromfiets had gestolen en daarmee tegen een geparkeerde auto was geknald kort voor hij aan zijn politieopleiding was begonnen.

'Ik heb iets voor jou,' hoorde hij de politieagent zeggen.

Er was iets aan zijn stem waardoor Miguel meteen aandachtig was.

‘Er is een man vermoord in Casal Ventoso.’

De tip stelde hem teleur. ‘Het is niet de eerste keer dat er een dode valt onder die drugsgebruikers.’

‘Dit is iets anders, Miguel. Het slachtoffer is Roberto Moreira, een gerespecteerde huisarts. De manier waarop hij is vermoord, is ronduit gruwelijk. Dit hebben we in Lissabon echt nooit eerder meegemaakt. Mijn collega is er ziek van.’

‘Ik kom eraan.’

Hij pakte zijn autosleutels die op de keukentafel lagen. Hij aarzelde, deed de deur van de koelkast open en pakte het flesje bier eruit. Eén slokje maar. Of twee. Even later stapte hij in zijn auto. Hij voelde een soort opwinding omdat er gruwelijk nieuws te rapen viel.

Hij wist niet of hij dat verontrustend moest vinden.

‘Konden ze die man niet gewoon vermoorden?’ vroeg de advocaat-stagiair met een schorre stem.

Hij stond die ochtend naast Kirsten bij de waterdispenser op de eerste verdieping van het kantoorgebouw. Kirsten pakte haar gevulde plastic beker. ‘Je kunt die woorden maar beter niet uitspreken waar zijn familie bij is of erger nog, wanneer meester Fontes je kan horen,’ zei ze.

‘Maar ik bedoel...’

‘Ik weet wat je bedoelt,’ zei Kirsten. Ze nipte van haar beker en zag hoe de advocaat-stagiair naar het display van zijn telefoon staarde. Hij had haar zojuist het bewuste artikel uit *Público* laten lezen. De onderzoeksjournalist Miguel Rodrigues – die Kirsten vorig jaar had leren kennen via de zaak Tanghe – was ongewoon gedetailleerd geweest over de gruwelijkheden die dokter Moreira had moeten ondergaan. Het slachtoffer had geen oren meer en zijn keel was doorgesneden. De dader had ook Moreira’s buik opengereten en de meeste ingewanden waren er volgens Rodrigues ‘beestachtig uitgerukt’. Kirsten ergerde zich aan de informatie, die niet in de pers had mogen verschijnen. Niet alleen om de familie van het slachtoffer te sparen maar ook om het onderzoek niet te hinderen. Blijkbaar sprong Rodrigues’ bron daar niet zo nauwgezet mee om. En hijzelf ook niet. Ze had hem nochtans leren kennen als een integere journalist.

De advocaat-stagiair stak zijn telefoon weer weg. Hij werkte nog maar drie maanden op de afdeling strafrecht en Kirsten vroeg zich af of hij het zou redden. Hij had het talent om zich op korte tijd in te werken in de dossiers, maar mis-

schien was hij niet bestand tegen de rauwe werkelijkheid van sommige zaken. Zo had Fontes tijdens een vergadering eens terloops vermeld dat hij het dossier van een moordzaak met daarin de autopsiefoto's nog snel bekeken had tijdens zijn ontbijt. Het was geen ongevoeligheid, besefte Kirsten, maar een noodzakelijke afstand om dit vol te houden.

'Ik ga maar weer eens aan de slag,' zei de advocaat-stagiair.

Kirsten keek hem na toen hij door de gang liep. Ergens begreep ze wat hij had willen zeggen: als het klopte wat Rodrigues schreef, had iemand dokter Moreira op een bijzonder sadistische wijze omgebracht. Net alsof zijn dood alleen niet voldoende was voor de dader, maar dat het slachtoffer eerst nog moest lijden en dat zijn lichaam moest worden onteerd.

Met haar beker in haar hand liep ze terug naar haar werkkamer. Volgens het bericht was de telefoon van het slachtoffer gestolen, zijn portemonnee was leeg en zijn dokterstas was uitgekieperd alsof de dader naar medicijnen had gezocht. Alles wees in de richting van roofmoord door iemand die vermoedelijk onder invloed van harddrugs verkeerde, was de conclusie van Rodrigues in *Público*. De moord zou in elk geval de discussie over Casal Ventoso en het drugsbeleid opnieuw doen aanwakkeren.

Kirsten was net op tijd terug in haar werkkamer om haar telefoon op te nemen. Een cliënt wiens auto in beslag was genomen bij een drugszaak vroeg haar nogal onbeschoft waarom hij zolang moest wachten voor hij zijn auto terugkreeg. Ze slaagde erin om haar geduld te bewaren en hem uit te leggen dat dat nog even kon duren.

Even later kwam Isabel binnen en ze begon over de gruwelijke moord op dokter Moreira.

'Mijn ouders zijn er helemaal ondersteboven van,' zei ze. 'Roberto Moreira was de huisarts van mijn opa. Ze kunnen niet geloven dat hij vermoord is. En dan nog de manier waar-

op.’ Isabel pakte een dossier op haar bureau en sloeg het open. ‘Ik hoop echt dat ze de dader snel vatten en dat dit niet verzandt in een cold case.’

Kirsten knikte en haar gedachten gingen uit naar een andere zaak die nog altijd niet was opgelost: de verdwijning van de toen achttienjarige Assia Tamele. Ze had het donkere meisje uit Mouraria vorig jaar ontmoet tijdens haar spreekuur op de Segurança Social waar Fontes’ kantoor een gratis juridische eerstelijnsdienstverlening voorzag. Het gesprek met Assia was niet verlopen zoals Kirsten had gewild en daar had ze achteraf enorm veel spijt van. Kirsten had amper geluisterd toen Assia over haar studieplannen was begonnen: ze wilde advocaat worden. Kort na die ontmoeting was Assia door haar moeder als vermist opgegeven. Omdat Assia al eerder een paar keer van huis was weggelopen, was er aanvankelijk nog hoop geweest dat ze ook nu weer spontaan zou opdagen. Maar een jaar later was er nog altijd geen spoor van haar. Uit het telefonie-onderzoek bleek dat er sinds haar verdwijning geen enkel signaal van haar mobiele telefoon was opgepikt en ze had sindsdien ook niets op de sociale media gepost. Voor haar moeder, Abiba Tamele, was de onzekerheid over het lot van haar dochter ondraaglijk.

Het was een tijd geleden dat Kirsten Assia’s moeder had bezocht. Die had haar toen verteld dat er behalve Kirsten niemand meer naar haar dochter kwam informeren. Kirsten keek naar het bestand met haar overvolle weekplanning. Ook vanavond zou ze thuis weer moeten doorwerken tot een eind na middernacht indien ze niet achterop wilde raken met haar dossiers. Het viel haar steeds moeilijker om alles te combineren. Ze had het gevoel dat ze geen ademruimte had.

Misschien had ze vanmiddag wel even tijd om Abiba op te zoeken, nadat haar wekelijkse spreekuur bij de Segurança Social erop zat.

Kirsten stond in de hal van het troosteloze appartementenblok waar Assia tot vorig jaar samen met haar moeder had gewoond. De kapotte toegangsdeur naar het trappenhuis was intussen hersteld, maar de brievenbussen hingen er nog altijd bij alsof ze getroffen waren door een windhoos. Heel wat deurtjes waren verdwenen of kapot en in een van de muren zat een gat. Kirsten drukte de knop in van het intercomsysteem en na een paar tellen hoorde ze Abiba die haar uitnodigde om naar boven te komen. Automatisch nam Kirsten de trap naar de tweede verdieping. Hoewel de lift intussen weer werkte, voelde ze er niets voor om een ruimte te betreden die op een cel leek en waar het zo hard stonk alsof er ergens onder de vloer iets lag te rotten.

Het zou een blitzbezoek worden. Net toen ze zich via de overloop naar boven haastte, dook er vlak voor haar een man op. Ze schatte hem rond de twintig. Over zijn rechterwang liep een litteken en zijn kledingstijl deed haar denken aan het uniform van een jeugdbende: een trainingspak en sportschoenen van een duur merk. Hij staaarde haar aan en stond stil, waardoor hij de doorgang versperde. Een fractie van een seconde dacht ze eraan om rechtsomkeert te maken.

‘U bent die advocate van tv,’ zei hij.

Het automatische licht ging uit, waardoor de gestalte voor haar nog dreigender werd. Ze dacht terug aan een voorval met een dronken vrouw die haar op een feest had uitgescholden over Tanghes vrijlating. Mogelijk was de jongeman ook een non-believer die haar dat op zijn manier duidelijk wilde maken. Ze mocht vooral geen angst tonen. ‘Wilt u even opzijaan? Ik moet dringend ergens naartoe.’

Hij bleef staan waar hij stond. Ze wurmde zich langs hem heen en liep snel naar boven.

‘Wacht!’

Aan zijn voetstappen te horen, kwam hij achter haar aan.

Ze was bijna boven toen ze zijn hand op haar schouder voelde. Met een ruk draaide ze zich om. Ze hoorde stemmen verderop in de gang en het licht was weer aan. Hij liet zijn hand van haar schouder glijden. Nu ze zijn gezicht goed kon zien, las ze geen woede in zijn ogen, maar wanhoop.

‘Kunt u ons helpen?’ vroeg hij. ‘Ik ben Marcos en mijn oma is onlangs brutaal overvallen op straat, ze heeft daarbij haar heup gebroken. Binnenkort komt die zaak voor en we kunnen geen advocaat betalen. Ik mag er niet aan denken dat die schoften vrijuit gaan. Wilt u...’

‘Het spijt me, Marcos, maar ik kan er op dit moment echt geen extra dossiers meer bij nemen. Ik kan je wel een goede website geven waarop je alle informatie vindt om een pro-Deoadvocaat te contacteren.’ Ze pakte een balpen en een vel papier uit haar tas, schreef de gegevens erop en reikte hem het blad aan. Hij pakte het niet meteen aan. Zijn hele houding ademde teleurstelling uit.

‘Volgens Abiba bent u niet alleen de beste advocate die ze kent, maar doet u er alles aan om mensen te helpen,’ zei hij. ‘Zo te horen heeft ze het fout.’ Hij pakte het vel papier, draaide zich om en liep de trap af. Even overwoog ze om hem terug te roepen, maar ze dacht aan de raad van haar moeder. Het zou gekkenwerk zijn om nu nog meer hooi op haar vork te nemen. Straks ging ze er helemaal aan onderdoor en ze had aan haar moeder beloofd dat ze goed voor zichzelf zou zorgen. En indien ze onder de werkdruk zou kraken, zou ze er niet voor haar moeder kunnen zijn. Dat was nog het ergste van allemaal.

Abiba wachtte haar op in de deuropening van haar flat en liet haar binnen. Ze was eind dertig, haar gezicht droeg de sporen van een te zwaar leven met een ex-vriend die ooit haar neus had gebroken. Kirsten vond het moedig hoe Abiba uit het diepe dal was geklommen waar ze voor Assia’s verdwij-

ning in was afgegleden. Voor het eerst sinds lang was ze een paar maanden nuchter en had ze werk gevonden. Kirsten ging op de bank zitten waarop een plaid lag en keek in het rond. De meubelen waren tweedehands, maar netjes.

‘Wekelijks maak ik de flat schoon zodat ze zich welkom zou voelen,’ zei Abiba. ‘Ik heb onlangs een nieuw dekbed-overtrek gekocht in haar lievelingskleuren.’ Ze veegde langs haar ogen. ‘Ik wilde dat ik Assia kon tonen hoe sterk ik veranderd ben. Maar ik vrees dat het te laat is. Ik ben zo bang dat haar iets verschrikkelijks is overkomen. De kans dat een onrustwekkende verdwijning na een jaar goed afloopt, is bijzonder klein. Dat weet u ook.’

Kirsten legde haar hand op de arm van Assia’s moeder. ‘En toch mogen we de hoop niet opgeven.’

Het enige wat ze in de pikdonkere ruimte kon horen, was haar eigen ademhaling. Zelfs via het kleine ventilatierooster in de bovenhoek sijpelden er geen geluiden uit de buitenwereld naar binnen. Het was precies zoals hij had gezegd. Vanuit deze geïsoleerde koelcel die buiten werking was, zou niemand haar horen roepen.

Op de tast zocht ze naar de schakelaar van het kampeerlicht op batterijen en deed het aan. Hij had gezegd dat ze zuinig moest zijn omdat hij niet precies wist wanneer hij zou terugkomen. Hoewel ze honger had, liet ze de doos biscuits voorlopig ongeopend. Ze nam alleen een slok water uit een van de plastic flessen en trok de deken over haar schouders.

Ze rilde.

Zou hij eigenlijk wel terugkomen?

Natuurlijk wel. Anders had hij de moeite niet genomen om haar hier op te sluiten met een chemisch toilet, dekens, water en voedsel voor een aantal dagen.

Het was allemaal haar eigen schuld. Ze had een fout gemaakt. Ze had maar naar hem moeten luisteren. Hij had haar op deze manier willen tonen wie de baas was.

Ze mocht die fout geen tweede keer maken.

Hopelijk kreeg ze snel de kans om het goed te maken.

Ze deed het licht uit en wachtte in de duisternis gespannen af tot ze de deur zou horen opengaan.

Kirsten parkeerde haar auto in de hoek van de ondergrondse kantoorgarage. Dat was nog altijd in de buurt van de ijzeren vuilnisbakken, zoals bepaald door de hiërarchie, en niet bij de hoofdingang, waar de auto's van de vennoten stonden. Ooit zou daar verandering in komen, dacht ze, indien ze minstens zo hard bleef doorwerken als nu.

Ze stapte uit, deed haar portier dicht en haastte zich naar de deur die toegang gaf tot de hal. Toen ze de code wilde indrukken, voelde ze zich ineens duizelig worden. Ze zocht steun tegen de muur, ademde een paar minuten langzaam in en uit. Dit was een belangrijk signaal, een waarschuwing van haar lichaam. Het was opnieuw veel te laat geworden de afgelopen nacht en deze ochtend had ze niet eens de tijd genomen voor een fatsoenlijk ontbijt. Straks zou ze snel een energiereep naar binnen werken. Ze bewaarde er een doos van in haar bureau, voor noodgevallen. De laatste tijd leefde ze soms dagen achter elkaar op die repen. Het menu van een workaholic, had Isabel haar vorige week nog lachend gezegd.

Zodra ze weer stevig op haar benen stond, gaf ze de code in en deed ze de deur open. Ze onderdrukte een geeuw en realiseerde zich pas dat mevrouw Ribeira haar naam riep toen ze al bij de trap was. Ze keerde op haar stappen terug en ging voor het loket van de Sfinx staan. 'Die speciale levering van deze ochtend op jouw naam, heb ik aan Isabel meegegeven,' zei mevrouw Ribeira.

Voor Kirsten om uitleg kon vragen, zette de Sfinx haar telefoongesprek verder. Aangezien elke minuut kostbaar was, besloot Kirsten om niet te wachten tot ze daarmee klaar was.

Ze liep de trap op en vroeg zich af om welke levering het kon gaan. Misschien had ze kantoorartikelen besteld en kon ze zich dat door haar vermoeidheid niet eens meer herinneren. Indien mevrouw Ribeira dat zou merken, zou ze Fontes daar vandaag nog van op de hoogte brengen, in de trant van: 'Wordt de werkdruk Kirsten langzamerhand niet wat te veel, want ze herinnert zich niet eens meer dat ze überhaupt iets besteld heeft?' Het was geen kwade wil van de Sfinx, bedacht Kirsten. Het was iets wat sterker was dan haarzelf: de officemanager van middelbare leeftijd koesterde dit kantoor vanuit haar gemis aan een gezin.

Even later deed Kirsten de deur van haar werkkamer open. Nog voor ze een voet in de ruimte had gezet, rook ze het. Een zoete, weë geur vulde de kamer. Kirsten voelde zich verstijven toen ze een weelderige bos bloemen in een vaas op haar bureau zag staan.

'Ik wist niet dat je een aanbidder had,' zei Isabel.

Kirsten slikte. 'Wat moet dit voorstellen?'

'Die bloemen zijn hier vanochtend door een koerierdienst op jouw naam afgeleverd. De Sfinx heeft de bloemen in een emmer water gezet en vervolgens wilde ze dat ik ze zo snel mogelijk mee naar boven nam.' Isabel lachte. 'Ik denk dat ze jaloers is.'

Kirsten bleef staan en zocht houvast aan de deurstijl. De lach op Isabels gezicht verdween. 'Wat scheelt er?' vroeg ze.

Kirsten had geen zin om uit te leggen dat de geur van bloemen haar deed terugdenken aan de zomernacht van negentien jaar geleden. Tijdens die bewuste nacht was ze in de dakgoot geklommen en van daaruit had ze gezien hoe Vincent Bertelet zijn ex-vriendin Sandy had gewurgd op het donkere pad naast het kerkhof, op een steenworp afstand van Kirstens huis. Ze had eerst nog gedacht dat ze aan het kussen waren, maar besepte pas wat er echt was gebeurd toen het al te laat

was. Uit de verwilderde bloemperken in de achtertuin had er een zoete geur opgestegen, en sindsdien associeerde ze die lucht met de stank van de dood.

Ze had er nog altijd nachtmerries over. De psychiater die ze een tijd geleden had geconsulteerd had het allemaal toegeschreven aan een posttraumatische stressstoornis, maar hij had Kirsten er niet van kunnen verlossen.

‘Ik ben enorm allergisch voor stuifmeel,’ zei Kirsten tegen Isabel. ‘Ik krijg er een astma-aanval van en ik ben zelfs al een keer in een ziekenhuis beland.’

Dat was de uitleg die ze altijd gaf om niet over Bertelet te hoeven beginnen. Isabel sprong op, liep naar Kirstens bureau en pakte de vaas.

‘Zit er een kaart bij?’ vroeg Kirsten.

Isabel schudde haar hoofd. ‘Misschien kun je via de koerierdienst achterhalen wie de afzender is.’

Isabel pakte de vaas bloemen vast terwijl Kirsten een stap opzij deed. ‘Als je wilt, mag je ze vanavond mee naar huis nemen,’ zei Kirsten.

‘Dat is lief, dank je wel.’

Isabel verliet de ruimte. Kirsten ging aan haar bureau zitten en scrolde door de nieuwsberichten. ‘Goed nieuws,’ zei ze toen Isabel even later met lege handen weer binnenkwam.

‘Heeft je aanbieder zich bekendgemaakt?’

‘Geen idee wie me die bloemen stuurde – vermoedelijk een dankbare cliënt – maar ik heb het over iets helemaal anders. Er is een verdachte opgepakt in verband met de moord op dokter Moreira.’ Kirsten keek naar het online nieuwsbericht. ‘Hij had Moreira’s telefoon op zak en is op heterdaad betrapt toen hij die probeerde te verpatsen.’

‘Wellicht was hij niet slim genoeg om te weten dat de politie de locatie van een telefoon kan opsporen waarvan het nummer bekend is. Over wie gaat het?’

‘Volgens het artikel in *Público* heeft de dertigjarige verdachte een strafblad voor dealen en diefstal.’

‘En daar komt nu misschien nog moord bij,’ zei Isabel. ‘De mensen zullen maar wat blij zijn als die kerel voor lange tijd achter de tralies belandt.’

Er werd aan de deur geklopt en voor zowel Kirsten of Isabel kon reageren, verscheen de advocaat-stagiair op de drempel. ‘Sorry dat ik jullie stoer, maar er is hier iemand die u dringend wil spreken, meester Hartogs. Geen idee hoe hij hier in de gang is geraakt, maar...’

‘Die pro-Deoadvocaat deugt echt niet,’ hoorde Kirsten iemand zeggen. ‘U moet ons helpen.’ Ineens dook Marcos op, de jongeman die haar had aangesproken in de trappenhal van Abiba’s flatgebouw. Deze keer droeg hij geen trainingspak, maar een jeans en een zwarte, lederen jas. Hij zag er met zijn litteken en norske trekken even imposant uit als toen ze hem voor het eerst had ontmoet.

Isabel stond geschrokken op: ‘Wat moet dat?’

‘Het is in orde,’ zei Kirsten. Ze liep op Marcos af. ‘Volg me maar naar de spreekkamer, daar kunnen we rustig praten.’

Even later zaten ze tegenover elkaar. ‘Het spijt me dat ik hier zomaar binnenva,’ zei Marcos. ‘Maar ik ben radeloos. Volgens de pro-Deoadvocaat die ik via die website vond, zal het moeilijk worden om die twee verdachten te laten veroordelen. Er zijn geen getuigen, geen camerabeelden en er is geen DNA-bewijs. Het enige wat ze bij die gasten gevonden hebben is een hangertje van mijn oma. De pro-Deoadvocaat sprak mij over heling maar niet meer over een overval. Mijn oma heeft die twee kerels nochtans herkend. Het is toch onvoorstelbaar dat ze ermee zouden weggomen?’

‘Aangezien ik de concrete feiten niet ken, kan ik me er moeilijk over uitspreken. Maar ik veronderstel dat...’

‘Wilt u het doen? Wilt u er alstublieft voor zorgen dat die

kerels hun verdiende straf krijgen? Mijn oma heeft u al vaak op tv gezien. We zouden zo graag hebben dat u die zaak bepleit en niemand anders.'

Op dat moment ging de deur open. Fontes verscheen en vroeg aan Kirsten: 'Kan ik je even spreken?'

Ze liep naar de gang en deed de deur dicht. 'Kan het eventueel wachten? Ik ben momenteel in gesprek.'

'Daar wil ik het juist over hebben. Ik heb net vernomen dat die jongeman hier zonder afspraak is opgedaagd om jou als pro-Deoadvocaat op te eisen. Dat kunnen we echt niet toelaten.'

De advocaat-stagiair was nog sneller dan een postduif, dacht Kirsten. 'Marcos is vooral radeloos. Hij is bang dat de overvallers van zijn oma vrijuit gaan.'

'Je kunt er nu geen pro-Deozaak bijnemen, Kirsten. Er zijn nog veel dringender dossiers op kantoor. Zoals dit.' Hij gaf haar een dikke, kartonnen map die bijeengehouden werd door een elastiek. 'Zou je dit dossier tegen morgenochtend even kunnen doornemen?'

Ze pakte de map aan.

'Je moet je energie juist doseren voor een optimaal resultaat,' zei hij. 'Een goede spits loopt ook niet achter elke bal aan, hij kiest zijn momenten uit.'

Zou het toeval zijn dat hij net deze vergelijking maakte, vroeg Kirsten zich af. Hij wist maar al te goed welk beroep haar vader had gehad. Het maakte iets los en ze had zin om tegen hem in te gaan, maar ze hield haar woorden binnen.

'Het is echt verstandig om te luisteren naar de raad van mensen die meer ervaring hebben,' zei hij. 'Anders kan het verkeerd aflopen.'

Fontes verdween. Kirsten liep terug naar binnen, maar ze ging niet zitten. 'Ik kan niet ingaan op je vraag,' zei ze.

'Ik heb jullie gehoord,' zei Marcos terwijl hij opstond. 'Ik had echt gedacht dat u moediger was.'